

gati ubogim beguncem ali ranjencem, svoje lastno stanovanje jim prepusti, oskrbi jih z obleko in hrano, s prihajajočimi sovražniki se pogaja, da bi obvaroval ubogo civilno ljudstvo pomora. Misijonar pomaga vsem brez razlike stanu, starosti, vere. Kdor koli je v stiski, se lahko k njemu zateče. Od dojenčka do umirajočega starčka, vsi so deležni njegove pomoči. Še za mrliče poskrbi, da dobe dostojen grob, kar je na Kitajskem tudi važno. Kdaj so te poganske množice videle kaj takega? Vera, ki misijonarja sili k tem čudovitim dejanjem, mora biti res iz nebes. In trdi pogani prihajajo k misijonarju s prošnjo, naj jih sprejme v katoliško vero. Med temi prosilci niso samo ubogi ljudje, ampak tudi moški iz odličnih stanov. Cele vasi so se že javile za krst in sprejem v katoliško Cerkev.

Sovražnik križa. Belgijski list »Libre Belgique« poroča iz Eisenborna o naslednjem dogodku: V Eisenbornu in v vsem obmejnem pasu se govori o čudnem pripetljaju, ki se je dogodil v mestecu Eichsheit, katero leži v Nemčiji ob belgijski meji, nasproti Eisenbornu. Prišel je v Eichsheit delavec, ki je določen za delo v obmejnem trdnjavnem pasu (Sigfridova črta). Iskal je stanovanja. Neka dobra katoliška žena mu je hotela dati v najem primerno sobo. Ko zagleda delavec v tej sobi razpelo, viseče nad posteljo, začne ostudno preklinjati z zahtevo, da mora križ izginiti iz sobe. Gospa noče o tem nič slišati. Delavec gre dalje. Išče od hiše do hiše, toda nikjer ni dobiti sobe. Vrne se

h gospe, ki je imela sobo na razpolago. Sobo vzame v najem z obljubo, da bo križ pustil viseti na steni. Drugi dan zjutraj se gospa potrudi, da bi delavca zbudila. Vse klicanje in trkanje ne pomaga nič, delavec se iz sobe ne oglasi. S silo odprejo vrata. Nudi se jim čuden prizor. Delavec sedi mrtev na stolu. V rokah drži križ, ki ga je vzel s stene, ter ga tišči h kolenu. Hotel ga je zlomiti, pa ga ni mogel; prej ga je dohitela smrt. Ali ni to očitna kazen božja?

Vodna zadruga v Slovenski Bistrici

Pred dvema letoma so se začele pripravice za ustanovitev Vodne zadruge v Slov. Bistrici, ki naj bi imela nalogo regulirati reko Ložnico in potok Bistrico. Prav pridnemu, iz lastnega nagiba javnemu delavcu g. Maleju Mirku se je po truda polnem delu posrečilo spraviti vse priprave v pravi tek. Vsi kraji ob omenjenih vodah trpe radi stalnih povodnji in na zamočvirjenju. Reči se mora, da so se izkazali posebni kmečki ljudje s pripravljenostjo za izsušitev, in to po pravici, kajti okoli 150 ha zamočvirjene zemlje bi se z regulacijo spremenilo v produktivno in kmetijstvu donosno zemljo. Z regulacijo se je že začelo, in sicer pri izlivu Ložnice v Dravirjo v makolski župniji. Koliko bo delo stalo, se še ne more reči, vsekakor pa nad 10 milijonov din. Prizadeti kmetje so volj-

700letnica minoritskega samostana v Ptuj, združena z vseslov. tretjeredniškim kongresom 5., 6. in 7. avgusta,

Polovična voznina za udeležence je te dni dovoljena, in to: 5., 6. in 7. avgusta. Zato nabavite čimprej proslavno knjižico in znak!

Spominska knjiga je že izšla! Naročite jo takoj pri Minoritskem samostanu v Ptuj!

Novo odkrita mesojedka

Neki rastlinoslovec iz Seattlea je človeštvu sporočil, da je našel sedaj pravi pripomoček za uničevanje kobilic. Odkril je rastlino, ki prebavlja s pravim užitek živali in vsako vrsto mesa. Rastlin, ki »jedo« meso, je sicer zelo dosti, toda nova mesojedka je majhna, se da povsod gojiti in je tako požrešna, da požira poletni neprestano kobilice, pozimi pa, ko je njen tek še posebno velik, ji je rastlinoslovec ponudil klobasice, ki ji še zlasti ugajajo. Ameriški raziskovalec pravi, da bi okrog polj lahko nasadili grede s takšnimi klobasojednimi rastlinami, kobilice bi potem ne mogle do polj. Rastlino je mogoče gojiti tudi v lončku in rastlinoslovec jo imenuje »kobra s korenino«. Živali privablja s

V mrežah greha

30

»Ubog fant,« se je naposled oglašila ena izmed njih. »Prost bi rad bil, a jaz čutim, da ga Bog ne bo izpustil iz ječe, dokler ga ne bo vzljubil. Ko bo začel Boga ljubiti, se bo gotovo rešil. Ker Bogu ni nič nemogoče...«

»Oh, ko bi ga le mogli pripraviti do tega, da bi zaupal v Boga in ga ljubil,« je vzdihnila Alojzija.

»To bo težka naloga!« je pripomnila bolnica, ki je Štefana v srcu obsojala zaradi besed, ki jih je pisal proti Bogu.

»Jaz mislim,« se je spet oglašila prva, »da bi bilo dobro, če bi se obrnili na tamošnjega duhovnika.«

»Štefan je že omenil, da mu je g. župnik govoril o veri in spovedi, a on se ni zmenil za to,« je rekla Alojzija.

»Poskusimo še enkrat,« je rekla prejšnja bolnica. »Jaz predlagam, naj se pelje gospodična Alojzija v Ellington in gospodu župniku vse pojasni.«

Predlog je bil soglasno sprejet. Alojzija je izjavila, da se bo takoj naslednjega dne peljala v Ellington.

Alojzija se je z jutranjim vlakom res odpeljala. Župnika ni našla v jetnišnici.

»Ali bi mi mogli povedati, kje ga najdem,« je vprašala pisarniškega uradnika.

»Stanuje v tisti hiši, ki stoji tik katoliške cerkve.«

Alojzija je šla proti cerkvi. Ustavila se je pred skromno hišo, ki je stala poleg cerkve.

Iz hiše se je slišalo petje. Glas je bil ženski, starihak in tresoč.

Močno je potrkala na vrata. Petje je utihnilo. takoj nato pa se je slišalo vprašanje:

»Kdo je?«

Alojzija je brez odgovora vstopila in šla naravnost v kuhinjo.

Sprejela jo je starejša ženska, ki jo je precej nezaupno motrila.

»Kaj hočete?« je vprašala ne preveč prijazno.

»Z gospodom župnikom bi rada govorila.«

»Ni doma.«

»Kdaj se vrne?«

»To vesta samo on in Bog. Ali ga hočete peljati k bolniku?«

»Ne.«

»O, potem ste zaradi poroke prišli? Kar pojdite in se jutri vrnite!«

»Jutri ne bom mogla priti,« je mirno odvrnila Alojzija. »Danes sem se zato pripeljala iz Pikertona, da bi z njim govorila.«

»O, vi ste se iz Pikertona pripeljali? Takoj se mi je zdelo, da sem vas že nekje videla.«

Stopila je pred Alojzijo in si jo natančneje ogledovala.

»Sveta nebesa, vi ste, gospodična Alojzija! Kar groza me popada, če pomislim, da ste tako daleč prišli in jaz bi vam skoraj vrata pokazala. Le pridite in se vsedite! Kako se počuti gospa Kmicic, ki jo je

ni z lastnim delom odslužiti delež zadruge, katerega jim določi nadrejena oblast v zvezi z njenimi prispevki. Vsi delavci, ki so zaposleni pri regulaciji, so torej člani Vodne zadruge. Želeti je, da bi članstvo na ta način naraščalo, zato se naj dela z delavci na dve skupini, to je 14 dni eni, 14 dni pa drugi, kar je prvotno tudi bilo določeno. S tem bi se nudila možnost služka najširšim krogom domačega prebivalstva, deleži, oziroma število članstva zadruge bi pa narastlo, kar je v splošno korist priporočati. Nedomačini se ne sprejemajo na delo in to iz razloga, ker so delavci člani zadruge, katere delež odplačujejo z delom. Kr. banska uprava je za začetek dala 90.000 din. Narodnemu poslancu Kobanu in senatorju Schaubachu se je pa posrečilo, da sta izposlovala od gradbenega ministra dr. Kreka nadaljnjih

200.000 din, kar je nakazano v izplačilo, tako da se delo lahko nemoteno nadaljuje. Hvale vredno in lepo je, da se prizadevi kmetovalci ne pritožujejo, pa čeprav se marsikatera parcela zmanjša ali pa preseka. V tem so lahko Makolčani marsikomu v zgled, saj so s tem pokazali lepo zavednost in enotnost.

Izvesti se namerava še komasacija zemljišč. Trajalo bo nekaj let, preden bo delo končano, toda led je prebit in začetek storjen, prebivalstvo pa prosi še božjega blagoslova za svoje delo. S tem je storjen prvi začetek združene regulacije rek in potokov v bivši mariborski oblasti, ki je dokazal obenem lepo sodelovanje med ljudstvom in oblastmi. Ljudstvo je dalo pobudo in začetek, samo se žrtvuje z delom in ustvarja tako prihodnjim rodovom boljše bodočnost.

ravnal tako neprevidno, da se je sprožila in je zadela krogla neprevidneža v levo nogo.

Tovorni avto zgorel z drvami vred. Avto-prevoznik Alojzij Sajevec iz Arje vasi pri Petrovčah je peljal s svojim tovornim avtomobilom drva proti Celju. Med vožnjo se je vnel motor in plameni so uničili avto z drvami vred. Sajevec je oškodovan za 80.000 din.

Strupeni plini zastrupili hlapca. V šent Pavlu pri Preboldu je izpraznjeval greznico hlapec Ivan Oplotnik. Ker so se razvili v greznici strupeni plini, so omamili hlapca do nezavesti. Oplotnika so potegnili hitro iz greznice in ga prepeljali v celjsko bolnišnico, kjer pa mu niso mogli več pomagati radi hudega zastrupljenja.

Po neprevidnosti zgubil 1900 din. Sredi minulega tedna je peljal mali posestnik Jože Petrič iz Malih Lipljenj na Dolenjskem v Velike Lipljene konja h kovaču, da bi mu ga podkoval. V istem žepu je imel denarnico z 19 stotaki, žepni robec in dozo za cigarete. Pod klancem je segel v žep po cigarete in pri tem mu je padla na tla denarnica. Kmalu za tem je srečal mladega dalmatinskega krošnjarja. Neprevidnež je opazil zgubo denarja šele na cilju pri kovaču. Takoj se je obrnil s konjem in preiskal vso pot, ker je vedel, da je imel denar še do podklanca in preden je srečal Dalmatinca. Listnice in Dalmatinca ni bilo nikjer. Neka ženska je še izpovedala Petriču, da je videla, kako je hitel po stezi v gozd Medvedica krošnjar, po katerem poizvedujejo orožniki.

Motociklist zadel v kolesarja. Na poti z Jesenic skozi Hrušico je zadel z motornim kolesom župni upravitelj Hermenegild Srebrnič z Goriškega ob kolesarja, tovarniškega delavca Resmana iz Slovenskega Javornika. Trčenje je bilo tako hudo, da sta padla na cesto nezavestna motociklist in kolesar. Poškodbe g. Srebrniča so lažjega značaja, medtem ko je Resman hudo poškodovan.

Novice

Nesreče

Smrtna nesreča ga je doletela ob priliki premestitve. Janes Lasnik, 38 letni ključavničar državnih železnic, je bil prestavljen v Maribor. Na vožnji s Sušaka v Maribor so mu vagoni strli nogo. Poškodovanega so spravili v mariborsko bolnišnico, kjer je podlegel zastrupljenju krvi.

Oče treh nepreskrbljenih otrok žrtev prometne nesreče. Na cesti od Melja v Mariboru proti št. Petru so našli 25. julija zjutraj s strto hrbtenico, razbito glavo in s polomljenimi udi mrtvega 30 letnega zidarskega delavca Antona Mlinarič. Mlinarič je bil zaposlen pri gradnji nove carinarnice v Mariboru, a premeščen je bil v Gornjo Radgono in ravno na poti na drugo delo ga je smrtno povozil avto ob treh zjutraj. Smrtno ponesrečeni zapuščala ženo in troje otrok.

Smrtno povozen. Na cesti ne daleč od Selnice ob Dravi je podrl osební avto

47 letnega zidarskega pomočnika Ivana Šerblina iz Selnice in ga je vlekel nekaj časa s seboj. Mož je dobil po vsem telesu tako hude poškodbe, da jim je podlegel kmalu po prepeljavi v mariborsko bolnišnico. Avtomobil je, ne meneč se za povozenega, nadaljeval vožnjo, vendar so ga zadržali orožniki v Dravogradu.

Višek požarnih nesreč v ptujskem okraju. V ptujskem okraju bodo dosegle letos požarne nesreče rekordno število. Statistika izkazuje za celo lansko leto 70 požarov v okraju Ptuj. Letos pa je od novega leta v sedmih mesecih gorelo že v 60 primerih in znaša povzročena škoda 1.316.250 din. Ako se bodo požari še stopnjevali, bo žalibog dosegel letos ptujski okraj višek in bo zaključil požarno bilanco s številom 100.

Neprevidnost se je maščevala. 16 letni posestnikov sin Slavko Čuček od Sv. Bolfenka v Slov. goricah je našel na pisalnici mizi svojega očeta pištolo, s katero je

zadela taka nesreča zaradi sina? In kaj dela sestra, in kako se že imenuje...«

»Benigna.«

»Da, da, da. Sestra Benigna. Zlata duša, prava svetnica.«

Alojzija se je medtem vsedla.

»Morda se čudite temu,« je nadaljevala starka, »da babico Dugan najdete v elligtonskem župnišču. Takoj vam bom vse razložila, medtem pa skuhala čaj... Veste, pred šestimi meseci sem čitala v nekem katoliškem listu oglas, da tukajšnji gospod župnik potrebuje starejšo gospodinjjo. Ker sem se prejšnjega dela že naveličala, sem se oglasila tukaj in dobila mesto.«

»Prepričana sem, da je ta služba prijetna.«

»Prijetna? No, v gotovem oziru že, a povem vam, da bi čisto raje bila na svojem prejšnjem mestu, kjer mi ni bilo treba za nikogar skrbeti. Oh, z gospodom župnikom je križ!«

Medtem je voda zavrela. Gospa je pripravljala čaj in pri tem nemoteno nadaljevala:

»Takega človeka še niste videli. Verujte mi, da je težje na njem obdržati zimski plašč kakor na dežju suh ostati. Pretekli teden, ko je bilo tako mrzlo, je na cesti slekel plašč in ga dal prvemu potepuhu, ki ga je srečal. Nato sem ga pregovorila, da si je kupil nov plašč. Mislite, da ga še ima? Kaj še! Pred tremi dnevi je tudi tega dal beraču. Oh, kak križ imam s tem človekom! A to še ni vse. Le poslušajte. Danes zjutraj sem mu pripravila dober zajtrk. Mislila sem si, da se mora človek v takem

pasjem vremenu dobro pokrepčati. A on vam pride iz cerkve in mi pove, da ne bo zajtrkoval. In zakaj ni jedel? Ker je bolan in ni mogel jesti.«

»Boln je?« se je zavzela Alojzija.

»Pa še kako bolan! Ves prehlajen. Ponoči so obesili nekega Italijana. Gospod župnik ga je spremljal pod vislice, nato je pa šel v cerkev in je vso noč preklečal na mrzlih tleh ter molil za dušo obešenca. Zjutraj sem mu rekla, naj ostane v postelji, da se spoti. On je odkimal, češ da mora obiskati nekaj ubogih družin in bolnikov. Naročil mi je, da ga naj iščemo pri Grantovih, če bi ga kdo prišel klicat k bolniku... Oh, križ je s tem gospodom, križ! — Če ne bi vsega sama videla, ne bi verjela, da so taki ljudje na svetu. Pomislite, ta človek vsak teden tri noči v cerkvi prebije pred Najsvetejšim. Če bi si upala kaj reči, bi mu povedala, da s tem greši zoper peto božjo zapoved, ker ne pazi na svoje zdravje. Oh, če bi vedel, da vam pripovedujem o teh stvareh, bi danes morala pobrati šila in kopita.«

»Bodite mirni, jaz mu ne bom nič povedala,« je dejala Alojzija. Izpila je čaj, si nataknila rokavice in vstala:

»Grem h Grantovim, ker nimam časa, da bi čakala nanj. Kje stanujejo Grantovi?«

Gospodinja jo je spremljala do vrat in ji z roko pokazala v smer, kjer bo našla Grantovo hišo.

»Ne boste je zgrešili,« je dejala. »Predzadnja je na koncu vasi in najbolj revna.«

Alojzija se je zahvalila in šla. Grantovo hišo je

širokim, odprtim kelihom ki vsebuje med.

Novi francoski krvnik

Za naslednika letos umrlega »gospoda iz Pariza« Deiblerja so francoske oblasti imenovale Julesa Henryja Deforneauxa. S tem je prešla krvniška obrt, ki je bila 120 let v rokah Deiblerjeve rodbine, v popolnoma nove roke.

Nemško cestno omrežje

Po nekem uradnem poročilu obsega nemško omrežje državnih in deželnih cest I. in II. reda 211.877 km, utrjenih občinskih cest pa je 191 tisoč 348 kilometrov. Če prištejemo še državne avtomobilske ceste, ki merijo 3000 km, razpolaga Nemčija z okoli 400.000 km prvovrstnih cest.